

Mircea Florin Caracaș

**MEMORIA IUBIRII –
ELIXIR DE VINDECARE**

Volumul I

LBRIS | We know
books

Mircea Florin Caracaș

**MEMORIA IUBIRII –
ELIXIR DE VINDECARE**

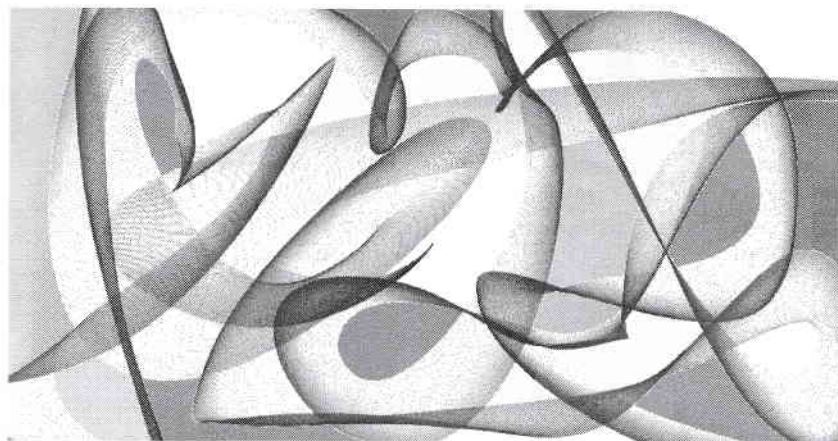
Volumul I

E I K O N

București, 2019

CAPITOLUL I

“MEMORIA IUBIRII” LA PLANTE, ANIMALE, OAMENI

Iubiri împărtășite

Stih: "Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele"

În vis fusesem alergat de demoni/ Cu insistență-încearcă pe toți ei
să ne prindă /

Spre poarta din adânc să ne surprindă./Războiul nevăzut cu ei a
încetat./

Trezit am fost uimit în fața Porții, / Gigantică, de neimaginat, /
Înaltă, îngustă în splendida lumină./

Voce solemnă îngerească a rostit/ Cu Duh Sfânt: POARTA MAICII
DOMNULUI!/
Poartă ce unește cer și pământ, /Ce-i mai înaltă decât Raiul! /

În sufleru-mi iubirea a crescut prin har/ Și nevăzând de fel Icoană/
M-am îndreptat spre stâlpul/ Din dreapta: o coloană./Fără s-ating,
m-am ridicat pe vârful, /

Recunoscând Vița Dumnezeiască/Înfășurată-i până Sus.E
DOMNUL!/
...Cu rugăciuni de pocăință, /Chemar divin la a Domnului credință,/

La sănătate, la căință! / De-atunci mereu rostesc:"Ușa milostivirii"...

Rugăciune la Poarta Maicii Domnului, „33 de poeme, Rânduri arse
de iubie”, editura ePublishers, 4 iunie 2016 ¹²

Om de știință, artist, filosof sau teolog, în primul rând ești om. Nu poți să nu fi atent la viața din jur, care îți șoptește tainic să tratezi totul ca pe o realitate divină, oricare ar fi evenimentele ce se petrec permanent sub ochii tăi. Plantele cu care dialoghez în parcuri sau în grădina fiului -colț de Rai, au cu certitudine suflet. Ele iubesc!

Poate unora dintre cititori le va veni greu să creadă aceasta. Îl înțeleg pe fiul care nu taie flori din grădină pentru a le expune privirii, fie și o zi. Mă îndeamnă să le privesc doar, cât mai atent, să le ascult, să le vorbesc, atât cât pot eu să înțeleg din această comunicare. Cu iubire, arborii, plantele au ca și oamenii capacități de a simți, de a vorbi, a dialoga, dacă te apropii cu tot sufletul, cu inima de acestea, nu numai rațional.

Există un "suflet al vegetației". Înaintea marelui filosof Platon, alți mari filosofi greci precum Anaxagoras, Democrit, Empedocle, atribuiau plantelor "facultatea de a gândi".

În cartea "Timeea" Platon atribuia plantelor un suflet, confuz,

inferior, dar...suflet. Considera vegetalele precum animalele necuvântătoare, cu al treilea tip de suflet "nici rațional, nici intelectual" ², dar capabil de senzații plăcute, de durere, dorințe."

Odată ce ai afirmat că plantele au suflet confuz sau nu, nu mai poți să vorbești de suflet inferior sau suflet superior, pentru că nu poți să mai vorbești decât de...IUBIRE. Ai tăiat o plantă fără un motiv temeinic, ai tăiat legătura sa cu viața pe care Dumnezeu a stabilit-o, nu tu!

E bine să fim atenți, să ne încălzim inima, să conștientizăm ce sacrificii sunt făcute de natură pentru ca noi oamenii să trăim cât mai bine.

Teofrast a fost discipolul lui Platon. Aristotel, ca și Teofrast, vorbesc de viața de vie, care poate avea sentimente, poate iubi!

Filosoful grec se distinge mult de Platon. În cartea sa extraordinară „De Anima- Despre inimă”, Aristotel le acordă plantelor suflet, fără a vorbi de o viață vegetală propriu-zisă. "Sufletul vegetativ" i-l atribuie unei plante doar pentru "a vegeta", mai precis pentru a se hrăni, a crește, a se reproduce."Planta e capabilă de hrănire, dar și de dorințe, de capacitatea de a se mișca", spune acesta. În ochii autorului "Scalei Naturii", existența se petrece astfel: "Sufletul vegetației se caracterizează prin candoare, pe care o pune la adăpostul concupiscentei proprii sufletului simțitor." ^{citare în 1} Dar, de fapt ce este candoarea? Când pronunți cuvântul candoare, deja te gândești la copilărie, la puritate, la a te minuna, a te mira, cum spunea Nichita Stănescu, pentru orice, de a te bucura astfel, de a.... iubi! Candoarea induce iubire, puritate nu atâta raționament.

După scriitorul Du Bartas, în cartea "Seconde semaine - A doua săptămână", scrisă în anul 1584^{citare în 1}, în Eden existau plante mișcătoare, capabile de sentimente. Poetul descrie detaliat arborele viței de vie cu suflet sensibil, capabil de durere, teamă, dar mai ales de iubire. Unii cititori o să spună, cine a văzut Edenul ca să confirme că plantele mișcătoare sunt capabile de sentimente? Sunt oameni chemați la viața de sfințenie care spun că l-au văzut, prin puterea lui Dumnezeu.

Du Bartas a imaginat și alte persoane sunt aproape sigur că au văzut plantele acolo. Dumnezeu le-a înlesnit acest lucru, fapt cu totul posibil la Dumnezeu, pentru Care și de la Care totul, absolut totul este posibil.

Ca teolog dar și om de știință creștin, trăind prin Hristos, în rugăcinne, apelând la taine, nu pot să nu remarc aspectele fundamentale marcate de: **Vița de vie- Chip al lui Hristos- Chip al Euharistiei. Biserica Creștină mărturisește faptul că din Hristos și prin Hristos avem viața.** Fără o autentică trăire în Hristos, omul moare, viu fiind. Acest lucru a fost spus de Însuși Mântuitorul:

”Rămâneți în Mine și Eu în voi. Precum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi, dacă nu rămâneți în Mine. **Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele.** Cel ce rămâne întru Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic. Dacă cineva nu rămâne în Mine se aruncă afară ca mlădiță și se usucă; și le adună și le aruncă în foc și ard. Dacă rămâneți întru Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți ceea ce voiți și se va da vouă” (Ioan 15, 4-7).

Vița de-vie este Chip al lui Hristos. Precum mlădițele care au viață numai atâta timp cât sunt altoite pe tulpina viței-de-vie, tot așa, creștinii au viață în ei numai atâta vreme cât duc o viață autentică în Hristos, **împărtășindu-se direct din El.** ”

M-a impresionat un articol ce vorbește de aceasta.¹¹

Ușa milostivirii-poarta Maicii Domnului nostru-Iisus Hristos, mai înaltă decât raiul și cerurile!

Cei care apelăm la ajutorul Maicii Domnului să conștientizăm ce protecție imensă cerem Maicii Cerurilor, din și prin iubire și cum să ne schimbăm radical viața pentru aceasta!

Vița de vie nu poate ajunge la maturitate și rodire de una singură, dacă nu e ajutată din afară. Dacă nu e îngrijită cu dăruire de mâna omului, nu e ajutată de un arac, pe care să se cațăre, ea nu poate da rod. Precum vița-de vie are nevoie stringentă să fie tăiată la vreme, tunsă, legată, spre a da rodul ei, tot așa omul are nevoie să fie îndreptat când greșește, spre a putea rodi.

La rândul ei, orice roadă duhovnicească e condiționată de păstrarea dreptei credințe și a continuei hrăniri din lumina milei lui Hristos Fiul lui Dumnezeu. Vița de-vie este chip al Euharistiei. O reprezentare iconografică în care ea apare este cea în legătură cu Jertfa

mântuitoare. Astfel apare zugrăvită mai ales în Sfântul Altar, în zona Proscomidiarului. Este întâlnită marcant în iconografia românească, în vechile biserici din Maramureș, Oltenia și Muntenia, precum și pe manuscrise vechi și icoane pe sticlă, această reprezentare aparte¹¹.

Înțelegem bine că plantele au suflet și iubesc. Philostrate, apoi Ronsard, în poemele acestora, conferă arborilor un suflet sensibil. De acesta vorbește și Gostine.^{citați în 1} Credința în asemănarea morfologică între om și arbore a fost remarcată din antichitate, apoi de Campanela sau Guy de la Brosse, între anii 1586-1641 d. Hr.^{citați în 1} Brancher a expus în tratatul său din anul 1620 d. Hr, cu titlul "De la nature-Asupra naturii", aprecieri asupra acestei asemănări.

Un exemplu de sentimente la plante este "Arborele trist din Malabar care nu înflorește decât noaptea." Guy de la Brosse sublinia calitățile sentimentale ale unor plante. Mult timp mimoza a suscitât o anumită dezbateră. Aceasta e atât de pură, încât nu consimte să fie atinsă în niciun fel. Pentru anumiți arbori, sentimentele pot ajunge la unele moralizatoare.

Du Bartas, vorbește nu numai de viața de vie, ci și de arborii din Paradisul Terestru. Unul dintre acești arbori sacri este măslinul.

Cyrano de Bergerac, în călătoriile imaginare pe lună sau pe soare, vorbește de arbori cu diferite mesaje.^{citat în 1} De acesta am amintit prin marile personalități care s-au rugat de-a lungul timpului la Catedrala Ortodoxă "Sfinții Arhangheli Mihail Gavriil și Rafail" din Beauvais-Paris, veche de peste 500 de ani.

Când am avut șansa de a participa acum aproape un an la resfințirea altarului Vechii Capele de la această mare Catedrală, unde mă rog de o perioadă de timp, acolo unde au slujit persoane de mare sfințenie de-a lungul timpului una canonizată și unde suntem chemați de duhovnici uneori să ne spovedim, am simțit deplin aceasta.

Chiar la intrarea în Catedrală este o menționare privitor la personalitățile care de-a lungul timpului s-au rugat aici.

La Mettrie, în 1748, în cartea "Omul-Plantă", vorbește de comunicări posibile între oameni și plante, la fel cu Buffon.^{citați în 1}

Este planta capabilă să reziste la șocuri? Are ea gândire?

Se poate observa că rădăcinile unei plante sunt capabile să ocolească obstacolele, pentru a găsi un pământ mai bun. În această direcție, Buffon, spune că diferența între plante și animale nu e foarte mare. Sunt nuanțe practic imperceptibile. Facultățile de reproducere, creșterea, prezintă analogii între animale și plante. Natura a trecut de la unele la altele, cu dimensiuni insensibile.

Ioan Petre Culianu, în cartea „Mircea Eliade”, apărută recent ⁷ amintește, raportat la ceea ce afirma marele filosof privitor la cultul vegetației: ”microcosmosul este constituit din ansamblul piatră-arbore-altar, arborele ca imagine cosmică, simbol al vieții, centru al lumii și susținător al universului. Apoi, este vorba de legătura mistică între arbore și om și nu în ultimul rând de arbore ca simbol al reînvierii vegetației.”

În anul 1774, marele poet Goethe, în cartea „Suferințele tânărului Werther”, foarte dragă tinereții mele, se referea la viața interioară, ardentă, sacră, ce animă permanent natura.⁸ Genialul poet a simțit ca nimeni altul divinul în natură. Ceea ce afirma acesta era: ”pădurile rezonează deplin la forțele care le-au creat, se comportă precum mișcările sufletului.”

În ”Metamorfoza plantelor”, Goethe exultă în fața integrării perfecte a omului în mijlocul vieții create de Dumnezeu: ”Activitatea naturii este continuă și conștientă”, spune acesta.

Bibliografie

1. Alain Corbin, "La douceur de l'ombre. L'arbre, source d'émotions, de l'Antiquité à nos jours", Éd. Fayard, 2013, chapitre IV. Émotions liées à la sacralité de l'arbre, pg 55-89,

2. Platon, "Timée", Paris, Les Belles Lettres, 1963, pg. 208, citat în 1,

3. Dominique Brancher, thèse, "L'Eden en luxure", Le Péché, l'arbre et le corp, pg. 533-717, citat în 1,

4. Ludvig Holberg, "Le Voyage souterrain de Niels Klim", José Corti, coll. Merveilleux, nr. 14, 2001, citat în 1,

5. Buffon, "Histoire naturelle", in Oeuvres, Paris, Gallimard, coll. Bibliotheque de la Pleiade, Histoire des animaux, pg. 137, citat în 1,

6. Maurice de Guerin, "Le Cahier vert", op. cit. pg. 46, citat în 1,

7. Ioan Petre Culianu, "Mircea Eliade", editura. Polirom, 2014,

8. Johan Wolfgang von Goethe, "Suferinta tănărului Werther", traduce-re. Alexandru Philippide, editura Art, 2012,

9. Philippe Descola, "Les Lances du crepuscule." Relations Jivaros haute Amazonie, Paris, Plon, coll. Terre humaine, 1993, citat în 1,

10. <http://www.crestinortodox.ro/liturgica/pictura/vita-vie-chip-lui-hristos-127502.html> Vita-de-vie, chip al lui Hristos Teodor Dănălache

11. http://popescu-/F_copy_paste/cp_07_Viata_secreta_a_plantelor.html

12. Mircea Florin Caracaș, "33 poeme, Rânduri arse de iubire", editura ePublishers, 2016.

CAPITOLUL II

METAMORFOZELE ȘI... „MEMORIA IUBIRII”

Pomul vieții, Pom înflorit, Inima, triptic de Dorin Macovei

„Inima face parte din tripticul” „Pom înflorit” „Inima” și „Pomul vieții” și este o reprezentare simbolică care include în schema sa compozițională crucea. Trimiterea este evidentă la simbolul mântuirii neamului omenesc, plan al Lui Dumnezeu inițiat din iubirea nemărginită pentru creația Sa. Astfel Crucea din inima omului este o binecuvântare cât și o chemare spre jertfă.” Dr. în Arte Vizuale Dorin Macovei (absolvent al Facultății de Teologie Ortodoxă „Dumitru Stăniloae” Iași-secția Artă Sacră) ¹⁰

Metamorfoza este cheia sau cifra naturii.^{1,7}